UVOD

„Rođen si s kreativnom snagom svemira navrh svojega jezika.“
Neale Donald Walsch

Bila jednom u vječnosti jedna Malena duša, i reče ona Bogu: „Znam tko sam!“

A Bog odgovori: „To je odlično! Tko si ti?“

Malena duša uzvikne: „Ja sam Svjetlo!“

Bog se široko nasmiješi: „To je točno!“ I poviče: „Ti si Svjetlo!“

Malena je duša bila tako sretna jer je shvatila ono što su sve duše u Kraljevstvu bile poslane shvatiti. „Opa!“ usklikne Malena duša. „Ovo je stvarno sjajno!“

Međutim, uskoro joj nije bilo dovoljno znati tko je. Malena je duša počela osjećati unutarnji nemir te je poželjela *biti* onaj tko ona uistinu jest. Malena duša ode Bogu, što nije loša ideja za sve duše koje žele biti onaj tko uistinu jesu, pa reče: „Hej, Bože, sada kada znam tko sam, mogu li to i biti?“

A Bog ju upita: „Misliš… Želiš biti onaj tko već jesi?“

„Pa…“ Malena duša počne odgovarati, „jedno je znati tko sam, a druga je stvar to uistinu i biti. Želim osjetiti kako je to uistinu biti Svjetlo!“

„Ali ti već jesi Svjetlo“, odgovori Bog i opet se nasmiješi.

„Da, ali želim osjetiti taj osjećaj“, zacvili Malena duša.

„Trebao sam to znati“, reče Bog podsmjehujući se. „Ti si uvijek bila pustolovna dušica.“

Međutim, tada se Božje lice promijeni: „Ali, moraš znati jednu stvar…“

„Koju to?“ upita Malena duša.

„Znaš, ne postoji ništa osim Svjetla. Vidiš, ja sam stvorio samo ono što ti jesi i ništa drugo. Zato neće biti jednostavno iskusiti to što ti uistinu jesi jer ne postoji ništa što ti nisi.“

„Molim?“ zbunjeno će Malena duša.

„Zamisli to ovako“, počne Bog svoje pojašnjenje. „Ti si kao svijeća na Suncu. Tu si s milijunima, milijardama drugih svijeća baš poput tebe i zajedno stvarate Sunce. Sunce ne bi bilo Sunce bez tebe, kao što ne bi bilo Sunce bez bilo koje od svojih svijeća. Ne bi uopće bilo Sunce jer ne bi svijetlilo tako snažno. No, kako ćeš znati da si Svjetlo kada se nalaziš usred Svjetla? To je pitanje.“

„Pa…“ počne Malena duša prpošno, „Ti si Bog, smisli nešto!“

Bog se opet nasmiješi: „Već sam smislio“, reče Bog. „Budući da ne možeš znati da si Svjetlo dok si usred Svjetla, okružit ćemo te mrakom.“

„Što je to mrak?“ upita Malena duša.

Bog odgovori: „To je ono što ti nisi.“

„Hoću li se bojati mraka?“ zaplače Malena duša.

„Samo ako tako odlučiš“, odgovori Bog. „Zapravo se nemaš čega bojati, osim ako sama ne odlučiš da se imaš čega bojati. Vidiš, mi sve to izmišljamo. Mi se samo pravimo.“

„Aha!“ usklikne Malena duša i odmah se počela osjećati bolje.

Zatim joj je Bog objasnio da, kako bi uopće išta iskusila, pojavit će se upravo suprotno od toga. „To je velik dar“, reče Bog. „Bez toga dara ne bi nikada ništa iskusila. Ne bi znala što je Toplina bez Hladnoće, što je Gore bez Dolje, što je Brzo bez Sporo. Ne bi znala što je Lijevo bez Desnoga, što je Ovdje bez Tamo, što je Sada bez Tada.“

„I zato,“ zaključi Bog, „kada budeš okružena mrakom, ne stišći šake i ne podiži glas, ne proklinji mrak. Radije budi Svjetlo pored mraka i nemoj se ljutiti zbog toga što ti znaš tko uistinu jesi, pa će i svi drugi znati. Neka tvoje Svjetlo svijetli tako da svi vide koliko si posebna!“

„Hoćeš reći da smijem svima pokazati da sam posebna?“ upita Malena duša.

„Naravno!“ nasmiješi se Bog. „Itekako smiješ! Ali nemoj zaboraviti da *posebna* ne znači *bolja*. Svi su posebni, svatko na svoj način. No, mnogi su to zaboravili. Oni će uvidjeti da smiju biti posebni samo kada ti uvidiš da smiješ biti posebna.“

„Hura!“ usklikne Malena duša plešući, poskakujući i smijući se od radosti. „Mogu biti posebna koliko god to želim!“

„Da! I možeš odmah početi!“ reče Bog plešući, poskakujući i smijući se zajedno s Malenom dušom. A zatim ju upita: „Koji dio posebnoga želiš biti?“

„Koji dio posebnoga?“ ponovi Malena duša, „Ne razumijem.“

„Gle,“ objasni joj Bog, „posebno je to što si Svjetlo, a posebno ima mnogo dijelova. Posebno je biti ljubazan. Posebno je biti nježan. Posebno je biti kreativan. Posebno je biti strpljiv. Možeš li se sjetiti još nečega posebnoga?“

Malena duša zastane tiho na trenutak, a zatim uzvikne: „Pa ja znam mnogo načina da budem posebna!“ I nastavi: „Posebno je pomagati. Posebno je dijeliti. Posebno je biti dobar prijatelj. Posebno je biti pažljiv prema drugima.“

„Da!“ složi se Bog. „I ti možeš biti sve to, ili bilo koji drugi dio posebnoga koji poželiš u bilo kojemu trenutku. To znači biti Svjetlo.“

„Znam što želim biti, znam što želim biti!“ objavi Malena duša silno uzbuđena. „Želim biti dio posebnoga koji se zove *opraštanje*. Zar nije posebno opraštati?“

„O, da!“, uvjeravao je Bog Malenu dušu, „To je jako posebno.“

„U redu“, reče Malena duša. „Onda to želim biti. Želim opraštati. To je iskustvo koje želim.“

„Dobro,“ reče Bog, „ali nešto trebaš znati.“

Malena je duša postajala lagano nestrpljiva. Činilo joj se da je uvijek postojala neka komplikacija.

„Što to?“ uzdahne Malena duša.

„Nećeš imati komu opraštati.“

„Nema nikoga?“ Malena duša nije mogla vjerovati što čuje.

„Nikoga!“ ponovi Bog. „Sve je što sam stvorio savršeno. Nema niti jedne duše u cijelomu svemiru koja bi bila manje savršena od tebe. Osvrni se okolo.“

U tomu trenutku Malena duša opazi da se okupilo veliko mnoštvo. Duše su došle odasvud, iz cijeloga Kraljevstva, jer se pročulo o neobičnu razgovoru koji je Malena duša vodila s Bogom, pa su svi željeli čuti što to oni pričaju. Gledajući nebrojene duše koje su se tu okupile, Malena se duša morala složiti – nijedna se nije činila manje prekrasnom, manje čudesnom niti manje savršenom od nje same. Okupljene su duše bile toliko čudesne i njihovo je svjetlo toliko svijetlilo da ih je Malena duša jedva mogla gledati.

„Komu onda opraštati?“ upita Bog.

„Čovječe, pa to uopće neće biti zabavno!“ progunđa Malena duša. „Htjela sam spoznati sebe kao onu koja oprašta, htjela sam osjetiti taj dio posebnoga.“

Tada Malena duša osjeti kako to mora izgledati kada si tužan. No, onda istupi Prijateljska duša iz mnoštva.

„Nemoj brinuti, Malena dušo“, reče Prijateljska duša. „Ja ću ti pomoći.“

„Hoćeš?“ Malena se duša ozari. „Ali, što možeš učiniti?“

„Pa, mogu ti dati nekoga komu ćeš oprostiti.“

„Možeš?“

„Naravno!“ zacvrkuće Prijateljska duša. „Mogu doći u tvoj život i učiniti nešto kako bi mi ti mogla oprostiti.“

„Ali zašto? Zašto bi ti to učinila?“ upita Malena duša. „Ti, koja si tako savršeno biće! Ti, koja vibriraš takvom brzinom da se stvara tako snažno Svjetlo u koje jedva mogu gledati! Zbog čega bi poželjela tako usporiti svoju vibraciju da tvoje Svjetlo postane mračno i gusto? Zbog čega bi ti – koja si tako lagana da

plešeš iznad zvijezda i krećeš se kroz Kraljevstvo brzinom misli – došla u moj život i učinila sebe tako teškom da budeš u stanju učiniti nešto tako loše?“

„Jednostavno,“ reče Prijateljska duša, „učinila bih to zato što te volim.“

Malenu je dušu iznenadio taj odgovor.

„Nemoj se toliko čuditi“, reče Prijateljska duša. „I ti si učinila isto za mene. Zar se ne sjećaš? O, mi smo plesale zajedno, ti i ja, mnogo puta. Plesale smo kroz eone i kroz mnoge godine. Kroz mnoga vremena i mnoga mjesta igrale smo se zajedno. Samo se ne sjećaš.“

„Obje smo bile sve – bile smo i Gore i Dolje, i Lijevo i Desno; bile smo i Ovdje i Tamo, i Sada i Tada; bile smo i Muško i Žensko i Dobro i Loše; bile smo obje i Žrtva i Nasilnik.“

„Prema tomu, bile smo zajedno, ti i ja, već mnogo puta. I svaka je onoj drugoj donosila pravu i savršenu priliku da izrazi i doživi ono što uistinu jesmo. Stoga,“ nastavi Prijateljska duša, „doći ću u tvoj život i ovaj ću put biti ona loša. Učinit ću nešto stvarno loše tako da možeš doživjeti sebe kao onu koja oprašta.“

„Ali, što ćeš učiniti“, upita Malena duša pomalo nervozno, „da bude tako grozno?“

„O,“ odgovori Prijateljska duša namigujući, „smislit ćemo već nešto.“

Zatim se učini da se Prijateljska duša nekako uozbiljila – tužnim je glasom tiho kazala: „Imaš pravo u vezi nečega, znaš.“

„U vezi čega?“ željela je znati Malena duša.

„Morat ću jako usporiti svoju vibraciju i postati vrlo teška kako bih mogla učiniti ovu ne baš lijepu stvar. Morat ću se pretvarati da sam nešto što mi uopće nije nalik. I zato te moram samo nešto zamoliti zauzvrat.“

„Oh, bilo što, bilo što!“ cvilila je Malena duša pa je počela plesati i pjevati. „Moći ću opraštati, moći ću opraštati!“

Tada Malena duša opazi da je Prijateljska duša i dalje vrlo tiha.

„Što je to?“ upita Malena duša. „Što mogu učiniti za tebe? Ti si pravi anđeo jer si spremna učiniti ovo za mene!“

„Naravno da je Prijateljska duša anđeo!“ prekine ih Bog. „Svatko je anđeo! Zapamti zauvijek: poslao sam ti same anđele.“

I tako je Malena duša poželjela više nego išta uslišiti želju Prijateljske duše. „Što mogu učiniti za tebe?“ opet upita Malena duša.

„U trenutku kada te napadnem i udarim,“ odgovori Prijateljska duša, „u trenutku kada ti učinim najgore što možeš zamisliti – baš u tomu trenutku…“

„Da…?“ prekine ju Malena duša nestrpljivo. „Da…?“

„Sjeti se tko sam uistinu ja."

„O, hoću, hoću!, plakala je Malena duša. „Obećajem! Uvijek ću te se sjećati baš ovakve kakva si upravo ovdje, upravo sada!"

„Dobro", reče Prijateljska duša. „Jer, vidiš, tako ću dobro glumiti da ću zaboraviti na sebe. I ako me se ne sjetiš ovakve kakva uistinu jesam, možda se ja sebe neću moći sjetiti jako dugo vremena. A ako ja zaboravim tko sam ja, mogla bi čak i ti zaboraviti tko si ti, i onda ćemo obje biti izgubljene. Tada ćemo trebati treću dušu da nam se pridruži i podsjeti nas obje tko smo mi."

„Ne, nećemo!" obeća opet Malena duša. „Ja ću te se sjetiti! I zahvalit ću ti što mi donosiš taj dar – priliku da doživim tko sam uistinu ja."

Tako su se dogovorile. Malena je duša došla na svijet uzbuđena što je Svjetlo, nešto tako posebno, i uzbuđena jer je dio posebnoga koji se zove opraštanje. Malena je duša sa zebnjom čekala priliku doživjeti sebe kao opraštanje i da svakoj duši koja joj to omogući, zahvali. U svakomu trenutku, kadgod bi se u njezinu životu pojavila nova duša, neovisno o tomu donosila li joj ona radost ili žalost – a naročito ako bi joj donosila žalost – Malena bi duša pomislila na Božje riječi: „Zapamti zauvijek: poslao sam ti same anđele." (Walsch, 1996)